

Til § 20

Biografejere, distributører, sælgere, udlejere mv. får ifølge stk. 1 pligt til at indsende film til Medierådet med henblik på, at rådet foretager en vurdering af filmenes egnethed for børn og unge. Pligten til at indsende film til vurdering erstatter det nuværende forbud, jf. lov om filmcensur og lov om mærkning af videogrammer, imod at vise eller på anden måde udbrede film offentligt til børn og unge, med mindre filmene er godkendt for henholdsvis 12- og 16-årige af Statens Filmcensur. Selvom forbudet ophæves, er det fortsat nødvendigt, at der sker en vurdering af filmenes egnethed med henblik på vejledning af forældrene m.fl. For at sikre denne vurdering er det nødvendigt, at der er pligt til at indsende filmene til Medierådet. Overtrædelse af indsendelsespligten vil kunne straffes med bøde, jf. § 25. Undtagelser fra indsendelsespligten fremgår af bemærkningerne til stk. 3.

I stk. 2 fastsættes, at vurderingen af films egnethed for børn og unge foretages af Medierådet. Det er tanken, at den konkrete vurdering af den enkelte film udelukkende foretages af den del af rådets medlemmer, der har professionel viden om børn og unge, eller af suppleanter for disse med samme kvalifikationer. I stk. 2 er det endvidere fastsat, at vurderingen af films egnethed for børn og unge, ligesom Statens Filmcensurs afgørelser i dag, skal baseres på et skadelighedskriterium. Herved skal der lægges vægt på, om filmen indeholder scener, der må antages at virke forrænde på børn og unge, navnlig ved at svække deres hæmninger over for anvendelsen af vold. Der skal endvidere tages hensyn til, om filmen indeholder seksuelle skildringer, der efter Medierådets skøn ikke bør vises for børn og unge inden for de aldersgrænser, der fastsættes i medfør af stk. 3. Der skal desuden lægges vægt på, om filmen kan virke skræmmende eller fremkalde angst hos mindre børn. For lettere at kunne foretage vurderingen kan Medierådet rekvirere nærmere oplysninger om filmenes indhold, fx om længde, genre, voldsscener mv.

Med hensyn til stk. 3 om de nærmere regler for vurderingen af film, er det hensigten, at der i disse regler skal fastsættes aldersgrænser i overensstemmelse med Medierådets anbefalinger, som skal danne grundlag for vurderings- og vejledningsvirksomheden. Endvidere skal der fastsættes regler om, hvilke film der er undtaget fra rådets vurdering og dermed fra indsendelsespligten, jf. stk. 1 (undervisningsfilm og lign.).

Bestemmelserne i stk. 4 og 5 indebærer, at kulturministeren i samråd med Medierådet får mulighed

for at fastsætte »parental guidance-regler«, som kendes i en del andre lande, hvis det viser sig, at de nye vejledende regler indebærer, at for mange børn ser film, som frarådes for deres aldersgruppe. Overtrædelse af »parental guidance-reglerne« vil kunne straffes med bøde, jf. § 25.

I stk. 6 gives der mulighed for, at kulturministeren kan fastsætte gebyr for rådets vurdering af film, ligesom der i dag betales gebyr for censurering af film til delvis dækning af filmcensurens administrationsomkostninger.

Til § 21

Biografejere, distributører, sælgere, udlejere mv. får ifølge stk. 1 pligt til at oplyse om films egnethed for børn og unge ved mærkning. Dette indebærer, at Medierådets vurdering bl.a. skal fremgå af annoncer om filmen. Overtrædelse af mærkningspligten mv. vil kunne straffes med bøde, jf. § 25. Mærkningspligten skal sammen med Medierådets vejlednings- og oplysningsvirksomhed gøre det muligt for forældre at holde sig orienteret om det, som deres børn ser og dermed give forældrene bedre muligheder for at varetage deres ansvar for børnenes forhold til film.

Bestemmelsen i stk. 2 indebærer, at der i regler fastsat af kulturministeren efter drøftelse med Medierådet er mulighed for at bestemme, at film, der ikke indsendes til vurdering i Medierådet, skal mærkes som uegnet for børn og unge i bestemte aldersgrupper fastlagt af Medierådet, jf. § 20, stk. 3, med mindre det drejer sig om film af en kategori, som helt kan undtages fra mærkning, fx undervisningsfilm.

Til §§ 22 og 23

I § 22 fastsættes det, at klager over afgørelser, som er truffet af Det Danske Filminstitut, kun kan indbringes for kulturministeren, hvis klagen omhandler rettlige spørgsmål. I alle andre tilfælde er bestyrelsen øverste klageinstans. I § 23 fastsættes tilsvarende for Medierådets afgørelser, idet der dog i stk. 2 gives en mulighed for, at kulturministeren kan fastsætte regler om videregående klageadgang over afgørelser om forældreledsagelse, jf. § 20, stk. 4, og forældresamtykke, jf. § 20, stk. 5.

Til § 24

Rigsrevisionen anbefaler, at der i tilskudslove indsættes bestemmelser vedrørende regnskab og revision, så der ikke efterfølgende opstår tvivl om hjemmel for fastsatte instrukser herom.